

หมอกบาง บนดอยสูง

นวนิยายชีวิต · เมื่อโลกหมุนเร็วเกินกว่าใจจะตามทัน

หญิงสาวที่หนีจากโลกเทคโนโลยีซึ่งวิ่งเร็วจนเธอตามไม่ไหว
ขึ้นไปพักใจบนดอย แล้วพบชายหนุ่มที่ไม่รู้จักเทคโนโลยีเลย
แต่ฝันอยากลงไปเรียนรู้โลกที่เธอเพิ่งหนีจากมา

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์ · ตัวละครและสถานที่ทั้งหมดเป็นเรื่องสมมติ

บทที่ ๑ — ผู้หญิงที่ปิดหน้าจอ

มาริษา เวชกุล หรือที่เพื่อนร่วมงานเรียกสั้นๆ ว่า "ริษา" อายุสามสิบเอ็ดปี ทำงานออกแบบประสบการณ์ผู้ใช้ให้บริษัทเทคโนโลยีแห่งหนึ่งในเมืองใหญ่มาแล้วแปดปี วันที่เธอตัดสินใจลาออก เธอไม่ได้ทะเลาะกับใคร ไม่ได้ถูกกดดันจากหัวหน้า และไม่ได้เงินเดือนน้อยเลยแม้แต่หน่อย

เธอแค่เหนื่อย เหนื่อยแบบที่นอนทำอะไรก็ไม่หาย

ในสามปีหลัง เครื่องมือที่เธอใช้ทำงานเปลี่ยนไปทั้งหมดสี่รอบ ทุกครั้งที่เธอเพิ่ง

เรียนรู้จนคล่องมือ ก็จะมีของใหม่ที่เร็วกว่า ฉลาดกว่า และทำงานแทนเธอได้มากกว่าโผล่ขึ้นมาแทนที่ เพื่อนร่วมรุ่นหลายคนหายไปจากวงการเงียบๆ บางคนเปลี่ยนสายอาชีพ บางคนกลับบ้านต่างจังหวัด ส่วนคนที่ยังอยู่ก็ดูเหมือนวิ่งอยู่บนสายพานที่เร่งความเร็วขึ้นทุกวันโดยไม่มีปุ่มหยุด

คืนสุดท้ายก่อนลาออก ริชานั่งอยู่หน้าจอสีจ่อในห้องทำงานตอนตีสองครึ่ง แล้วจู่ๆ ก็ตระหนักว่าเธอจำไม่ได้เลยว่าครั้งสุดท้ายที่มองท้องฟ้านานเกินสิบวินาทีคือเมื่อไหร่ เช้าวันรุ่งขึ้นเธอยื่นใบลาออก เก็บของใส่กระเป๋าใบเดียว แล้วซื้อตั๋วรถไปยังอำเภอเล็กๆ ที่เธอเห็นชื่อในแผนที่เก่าโดยไม่ได้วางแผนอะไรทั้งสิ้น

เธอไม่ได้หนีไปหาความหมายของชีวิต เธอแค่อยากอยู่ในที่ที่ไม่มีอะไรเรียกร้องให้เธอตามให้ทันสักพักหนึ่ง

บทที่ ๒ — หมู่บ้านที่ไม่มีสัญญาณ

หมู่บ้านห้วยเมฆอยู่สูงจากระดับน้ำทะเลกว่าพันสองร้อยเมตร ต้องนั่งรถกระบะรับจ้างขึ้นทางลูกรังอีกสองชั่วโมงจากตัวอำเภอ ริชาไปถึงตอนบ่ายแก่ๆ ท่ามกลางหมอกที่ลอยต่ำจนแทบมองไม่เห็นหลังคาบ้านที่อยู่ห่างออกไปยี่สิบเมตร โทรศัพท์ของเธอขึ้นสัญลักษณ์ไม่มีสัญญาณตั้งแต่ครึ่งทาง และเธอรู้สึกโล่งอย่างประหลาด

ยายแสง หญิงชราเจ้าของบ้านพักที่เธอติดต่อไว้ ต้อนรับเธอด้วยชาร้อนแก้วหนึ่ง และคำถามเดียวว่ามาพักกี่วัน ริษาทอบไปตามตรงว่าไม่รู้ ยายแสงพยักหน้ารับโดยไม่ถามต่ออีกเลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งเป็นสิ่งที่ริษาไม่เคยเจอมาก่อนตลอดชีวิตในเมือง

เช้าวันที่สาม เธอเดินลงทางระหว่างไปดูน้ำตกและเจอชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังแบกฟืนลงมาตามทางเดินแคบๆ เขาแนะนำตัวว่าชื่อ ปาน อายุยี่สิบหกปี เกิดและโตในหมู่บ้านนี้ ปานพาเธอกลับถูกทางในเวลาไม่ถึงยี่สิบนาที ระหว่างทางเขาชี้ให้ดูว่าต้นไม้ต้นไหนกินได้ ต้นไหนใช้ห้ามเลือด และเสียงนกชนิดไหนแปลว่าฝนกำลังจะมาภายในชั่วโมง

ริษาฟังไปเงิบๆ แล้วนึกขำตัวเองว่า เธอออกแบบระบบนำทางให้คนหลายล้านใช้มาแปดปี แต่วันนี้เดินหลงในป่าห่างจากบ้านพักไม่ถึงสองกิโลเมตร

บทที่ ๓ — ชายหนุ่มผู้ฝันถึงเมือง

ปานเป็นคนที่ริษาไม่เคยเจอมาก่อน เขาตื่นก่อนแสงแรก ทำงานในไร่จนบ่าย แล้วใช้เวลาที่เหลือซ่อมโน่นซ่อมนี้ให้คนในหมู่บ้าน เขาซ่อมได้เกือบทุกอย่างที่เป็นของกลไก ทั้งเครื่องสีข้าวเก่า จักรยาน และปั้มน้ำที่ใช้แรงดันจากลำธาร ทั้งหมดเรียนรู้

เอาเองจากการรื้อดูข้างในและลองประกอบกลับ

คืนหนึ่งขณะนั่งกินข้าวเย็นรวมกันที่ชานบ้านยายแสง ปานถามเธอด้วยแววตาที่จริงจังกว่าปกติว่าในเมืองนั้นเป็นอย่างไร ริษาเล่าให้ฟังคร่าวๆ แล้วเขาก็ถามต่อไปเรื่อยๆ ไม่หยุด ถามถึงเครื่องจักรที่คิดเองได้ ถามถึงรถที่วิ่งเองได้ ถามถึงหมอที่วินิจฉัยโรคผ่านหน้าจอ

"ผมอยากลงไปเรียนครับ" ปานพูดในที่สุด "อยากรู้ว่าของพวกนั้นมันทำงานยังไง ผมซ่อมเครื่องสี่ขาได้ แต่ผมไม่รู้เลยว่าโลกข้างล่างไปถึงไหนแล้ว บางที่ผมรู้สึกเหมือนตัวเองอยู่หลังคนอื่นตั้งยี่สิบปี"

ริษาเงิบไปนาน ประโยคสุดท้ายของเขาคือความรู้สึกเดียวกับที่ทำให้เธอลาออกจากงาน ต่างกันแค่เขายืนอยู่คนละฝั่งของภูเขาเท่านั้นเอง

บทที่ ๔ — ห้องเรียนใต้ต้นไม้

ริษาคัดสินใจสอนเท่าที่เธอรู้ ไม่ใช่เพราะอยากเปลี่ยนใครให้เป็นเหมือนเธอ แต่เพราะเห็นว่าปานอยากรู้จริงๆ และการมีคนอยากฟังทำให้เธอรู้สึกว่าแปดปีที่ผ่านมาไม่ได้สูญเปล่าไปเสียทั้งหมด

ห้องเรียนของพวกเขาคือใต้ต้นไม้ใหญ่กลางหมู่บ้าน อุปกรณ์มีเพียงสมุดกับดินสอ

และโน้ตบุ๊กเครื่องเก่าของริษาที่ต้องชาร์จจากแผงโซลาร์เซลล์ของยายแสงและ
ใช้ได้ครั้งละไม่เกินสองชั่วโมง เธอเริ่มจากสิ่งที่ใกล้ตัวที่สุด สอนให้ปานเข้าใจว่า
ข้อมูลคืออะไร ทำไมเครื่องถึงจดจำได้ และทำไมมันถึงตอบผิดได้ในบางครั้ง

ไม่นานเด็กๆ ในหมู่บ้านก็มานั่งฟังด้วย ตามด้วยผู้ใหญ่ที่เริ่มถามคำถามที่มี
ประโยชน์มาก เช่นจะเช็คราคาผลผลิตล่วงหน้าได้ไหม จะรู้พยากรณ์อากาศแม่นยำ
ก่อนเก็บเกี่ยวได้อย่างไร ริษาพบว่าคำถามของพวกเขาตรงประเด็นกว่าคำถามในที่
ประชุมบริษัทที่เธอเคยนั่งเสียอีก เพราะทุกคำถามมีเหตุผลรองรับว่าจะเอาไปใช้
ทำอะไรจริงๆ

สามเดือนผ่านไป หมู่บ้านห้วยเมฆมีจุดรับสัญญาณเล็กๆ ที่ศาลากลางบ้าน ใช้เช็ค
ราคาพืชผลและพยากรณ์อากาศสัปดาห์ละสองครั้ง ปานเป็นคนดูแลมัน และเขา
เรียนรู้เร็วจนริษาแทบตามไม่ทันในบางเรื่อง

| บทที่ ๕ — สิ่งในเมืองไม่มี

เย็นวันหนึ่งปลายฤดูฝน ปานมาหาริษาที่ซानบ้านพร้อมกระดาษแผ่นหนึ่ง เป็นใบ
สมัครเรียนหลักสูตรช่างเทคนิคในตัวจังหวัด เขาเขียนกรอกไว้เกือบครบแล้ว เหลือ
แต่ช่องลายเซ็น

"พี่ริชาว่าผมควรไปไหมครับ" เขาถามตรงๆ

ริชามองใบสมัครนั้นอยู่นาน แล้วตอบด้วยความจริงใจที่สุดเท่าที่เธอจะให้ได้ "พี่ตอบแทนปานไม่ได้หรอก แต่พี่จะเล่าให้ฟังว่าพี่แลกอะไรไปบ้าง"

เธอเล่าเรื่องแปดปีที่ผ่านมาให้เขาฟังอย่างละเอียด เล่าถึงเงินเดือนที่มากขึ้นทุกปี แต่ความสุขที่น้อยลงทุกปี เล่าถึงเพื่อนที่หายไปทีละคน เล่าถึงคินนั่งอยู่หน้าจอสีจอตอนตีสองครั้งแล้วจำไม่ได้ว่าเห็นท้องฟ้าครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ และเล่าว่าเทคโนโลยีข้างล่างนั้นวิ่งเร็วมากจนแม้แต่คนที่อยู่ในวงการยังตามไม่ทัน

"แต่พี่ไม่ได้บอกว่ามันไม่ดีนะ" เธอเสริม "มันมีของดีเยอะมาก และปานอาจจะทำได้ดีกว่าพี่ด้วยซ้ำ พี่แค่อยากให้ปานรู้ก่อนว่าที่ปานกำลังจะไปหานะ มันไม่ได้มีคำตอบรออยู่ปลายทาง มันมีแค่ของใหม่ที่ออกมาเรื่อยๆ ไม่มีวันจบ"

ปานเงยบไปครู่ใหญ่ ก่อนถามว่าแล้วทำไมพี่ถึงมาอยู่ที่นี่ ริชายิ้มแล้วชี้ไปที่ทิวเขาที่กำลังเปลี่ยนเป็นสีส้มตามแสงเย็น

"เพราะที่นี่พี่กินข้าวได้ครบสามมื้อโดยไม่ต้องดูนาฬิกา นอนหลับได้โดยไม่ต้องกินยา และรู้จักชื่อคนทุกคนที่เดินสวนกัน" เธอตอบ "พี่ใช้เวลาแปดปีวิ่งหาสิ่งที่ปานมีอยู่แล้วตั้งแต่เกิด แล้วก็เพิ่งรู้ตอนสามสิบเอ็ดว่ามันไม่ได้อยู่ปลายทางที่ไหนเลย มันอยู่ตรงที่ใจเราหยุดเรียกร้องว่าต้องมีมากกว่านี้"

ปานยังไม่ได้ตอบอะไรในคินนั้น เขาพับใบสมัครใส่กระเป๋าเสื้อแล้วกลับบ้านไป

สองสัปดาห์ต่อมา ปานเอาใบสมัครนั้นมาคืนให้ริชาโดยไม่ได้เซ็นชื่อ เขาบอกว่าคิดแล้วคิดอีกจนนอนไม่หลับหลายคืน สุดท้ายก็พบว่าสิ่งที่เขาอยากได้จริงๆ ไม่ใช่การไปอยู่ในเมือง แต่คืออยากเข้าใจโลกให้มากขึ้น ซึ่งเขาทำได้จากที่นี่เหมือนกัน ช่างกว่าหน่อย แต่ไม่ต้องแลกอะไรที่เขารักไป

เขาขอเรียนกับริชาต่อไปเรื่อยๆ แทน และขอให้เธอช่วยหาหนังสือกับหลักสูตรออนไลน์ที่เรียนเองได้ที่บ้าน ริชาตกลงทันที

สองปีให้หลัง ห้วยเมฆมีศูนย์เรียนรู้เล็กๆ ที่ปานเป็นคนดูแล มีเด็กจากหมู่บ้านข้างเคียงเดินขึ้นมาเรียนสัปดาห์ละสองวัน ส่วนริชาไม่เคยกลับลงไปทำงานในเมืองอีกเลย เธอรับงานออกแบบทางไกลเดือนละไม่กี่ชิ้น พอมีรายได้เลี้ยงตัว และใช้เวลาที่เหลือปลูกผัก สอนหนังสือ และมองท้องฟ้าได้นานเท่าที่อยากมอง

ทุกเย็นเมื่อหมอกลอยขึ้นมากลุมหุบเขา ทั้งสองมักนั่งอยู่ที่ชานบ้านหลังเดิม ไม่ได้คุยอะไรมาก เพราะไม่มีอะไรต้องรีบพูดให้ทันใคร

โลกจะหมุนเร็วแค่ไหนก็ไม่สำคัญ ถ้าใจเรารู้ว่าพอแล้วตรงไหน

เพราะความสุขไม่เคยรออยู่ปลายทางของการไล่ตาม

แต่รออยู่ตรงที่เราหยุดแล้วมองเห็นว่าสิ่งที่มืออยู่ ก็ดีพออยู่แล้ว

— จบบริบูรณ์ —